

Forfatter: Ewald, Johannes

Titel: FØLELSER VED DEN HELLIGE NADVERE. EN ODE, (1780)

Citation: Ewald, Johannes: "FØLELSER VED DEN HELLIGE NADVERE. EN ODE, (1780)", i Ewald, Johannes: *Johannes Ewalds samlede skrifter*, Gyldendal, (1969), s. 257. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-ewald05val-shoot-workid95294.pdf> (tilgået 20. juli 2024)

Anvendt udgave: Johannes Ewalds samlede skrifter

Ophavsret: Udgiver har den fulde ophavsret.

Dog kan værket gengives i det omfang som det følger af ophavsretsretlige undtagelser om citat, kopiering til privat brug mv. Desuden kan der ske kopiering til undervisningsbrug mv. i det omfang som det følger af aftaler indgået med Copydan og tilsvarende institutioner.

Nogle af værkerne i Arkiv for Dansk Litteratur er dog helt fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit.

Du kan finde hvilke værker fra Arkiv for Dansk Litteratur som er frie i [denne liste](#). Har du spørgsmål til benyttelsen af et værk, kan du kontakte udgiver: [Det Danske Sprog- og Litteraturselskab](#)

FØLELSER VED DEN HELLIGE NADVERE. EN ODE, TILEGNET HANS HØIÆRVÆRDIGHED HR. DR. SCHØNHEYDER (1780)

BRØDRE, hvis er den Glands? - Seer i det herlige
Purpurskier, som min Siel gysende svømmer i;
Nu da Naadens Herold festlig nedstiger fra
Verdners Dommer - fra Ham, under hvis Vredes
Vink

Lysets trodsende Aand sank i en haabløs Nat?
Siig, Du salige Flok! eller om een, kun een
Knæler blant dig, som sterk, længe bortvendt fra
Støv,

Alt ublinkende tør stirre paa Glædens Veld;
O han lære mig snart, hvo der udgyder den
Strøm af Straaler? det Hav, som jeg omspændes af;
Nu da Miskundheds Bud, svævende nærmer sig
Til mig Frelste, til mig Jord-Gud, den Eviges,
Den Retferdiges Ven? nærmer sig zitrende
Under Kierligheds Magt, aandeløs af min Fryd,
Med Forsoningens Kalk i sin udstrakte Haand?

O fortolk mig mit Syn! Om det maaskee kun er
Veemods rygende Dug, Angerens dampende
Milde Regn, som min Siel smelted bortflyder i?
Er det disse min Taks Vidner, som brændende
Nu fremvelde, og nu styrte mod Livets Strøm?
Siig mig, er det maaskee Taarer, som blende mig?
Eller muligt min Aand, drukken af fremmede
Glæder, svimler og blot slumrende leger med
Store Skygger af Gud - salig som Israel,
Da han drømmende saae Skaberens Vei herved?
Elskte, siig dog, o siig, nu da min brændende
Læbe zitrer, og mat klæver ved Pagtens Blod:
Synker Jorden ei bort? Aabnes ei Himlene?
O jeg føler! jeg seer! O det er ingen Drøm,

258

Intet svindende Glimt! Thi jeg omfavner dig,
Min Forbarmer! min Gud! Thi, som den graanende
Taage, Sivenes Dragt, Lilliernes Natteskiul;
Som den smelter, o Soel, i dine Straalers Glands;
Saa bortsmulrer, saa flyer Kierligheds Dragt af
Støv.

O jeg seer den ei meer! Ikke dit matte Smiil,
Fredens gispende Bud, ikke den gyldne Kalk!
Ham kun seer jeg, ham selv! Almagts enbaarne
Søn!

Ham, som dybt af sin Barms bundløse Miskunhed
Fremdrog Himle til mig Faldne, mig, Mørkets Træl,
Mig sin Fiendel - Ham selv, som fra sin Throne
steeg

Ned til mig; til en Orm! Fandt mig i Nattens Mulm!
Blev min Broder! blev Støv! slukte min Dommers
Harm

Med sin Graad! med sit Blod! Viiste mig Lysets
Vei!

Bad med smeltende Suk, bad mig at følge den!
Holdt mig fast, naar jeg gleet! reiste mig, naar jeg
faldt!

Var mit Skiold mod ethvert Glimt af Retferdighed,
Tændt af trodsende Synd! kæmpte utrettelig
Mod Afgrunden, mod mig! tvang mig til Himles
Fryd!

Ham kun seer jeg, kun ham! Herlig fremtriner han
Af sin graanende Skye! Støvets trofaste Ven!
Ham omfavner min Siel! og mine zitrende
Arme fyldtes af Gud! det er ham selv, som nu
Kierlig blotter sit Bryst, helder det smilende
Til min Læbe af Kiød! diende hænger jeg
Ved dets aabnede Veld, drikker et Svelg af Liv!
Men igiennem sin Graad stirrer mit Øie paa
Hvert velsignende Smil, som med den Eviges
Magt-Ord, siger mig høit: Elskte, din Siel er frelst!